

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 414/2021-22

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária Korytár s. r. o., Sladovnícka 13, Trnava, IČO 47 243 279, v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. Ing. Pavol Korytár, proti uzneseniu Okresného súdu Žilina č. k. 10 Cbi 4/2014 z 11. októbra 2019, uzneseniu Okresného súdu Žilina č. k. 10 Cbi 4/2014 z 27. decembra 2019 a rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 13 CoKR 40/2016 z 28. júna 2017 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 24. apríla 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) č. k. 10 Cbi 4/2014 z 11. októbra 2019 (ďalej len „uznesenie okresného súdu o zastavení konania“) a uznesením okresného súdu č. k. 10 Cbi 4/2014 z 27. decembra 2019 (ďalej len „uznesenie okresného súdu o zamietnutí sťažnosti“), ako aj porušenia základných práv podľa čl. 12, čl. 20 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 13 CoKR 40/2016 z 28. júna 2017 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“). Sťažovateľka navrhuje označené rozhodnutia všeobecných súdov zrušiť a vec im vrátiť na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplývajú tieto okolnosti:

3. Sťažovateľka sa žalobou podanou na okresnom súde domáhala určenia „*neplatnosti zmluvy o prevode vlastníctva bytu a nebytového priestoru*“ a tiež určenia „*právnej neúčinnosti zmluvy o prevode vlastníctva bytu a nebytového priestoru*“.
4. Okresný súd po prerokovaní veci rozsudkom č. k. 10 Cbi 4/2014 z 19. apríla 2016 (ďalej len „*rozsudok okresného súdu*“) žalobu sťažovateľky, a to v rozsahu oboch jej procesných návrhov, zamietol.
5. O odvolaní sťažovateľky proti rozsudku okresného súdu rozhodol krajský súd tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil. Rozsudok krajského súdu bol sťažovateľke doručený 10. júla 2017 a právoplatnosť nadobudol 3. augusta 2017.
6. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie. Následne okresný súd výzvou č. k. 10 Cbi 4/2014-217 z 9. októbra 2017 (ďalej len „*výzva okresného súdu*“) vyzval sťažovateľku na úhradu súdneho poplatku za podané dovolanie proti rozsudku krajského súdu. Okresný súd výzvou č. k. 10 Cbi 4/2014-219 z 9. októbra 2017 taktiež vyzval sťažovateľku na úhradu súdneho poplatku za podané dovolanie proti rozsudku krajského súdu, a to v sume 199 eur.
7. Sťažovateľka na základe výzvy okresného súdu uhradila súdny poplatok v sume 199 eur a keďže zastávala názor, že súdny poplatok, na ktorého úhradu bola vyzvaná, bol vyrubený protiprávne, tento už neuhradila.
8. Následne okresný súd uznesením o zastavení konania rozhodol o zastavení dovolacieho konania pre neuhradenie súdneho poplatku. Proti označenému uzneseniu okresného súdu podala sťažovateľka podľa § 239 Civilného sporového poriadku (ďalej len „*CSP*“) sťažnosť, o ktorej rozhodol okresný súd uznesením o zamietnutí sťažnosti. Uznesenie okresného súdu o zamietnutí sťažnosti bolo sťažovateľke doručené 7. januára 2020.

II.

Argumentácia sťažovateľky

9. Sťažovateľka v rámci svojej sťažnostnej argumentácie tvrdí, že ústavnú sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu o zastavení konania a uzneseniu o zamietnutí sťažnosti podáva z dôvodu opatrnosti, keďže zastáva názor, že okresný súd „*nemal právomoc zastaviť dovolacie konanie z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku*“, pretože v poradí druhý poplatok bol vyrubený za alternatívny petit, a preto okresný súd nemal vyrubiť poplatok za druhý napadnutý výrok, eventuálne okresný súd nebol oprávnený zastaviť celé dovolacie konanie, ale iba jeho časť. Sťažovateľka zastáva názor, že ústavný súd má právomoc rozhodovať o porušených právach v súvislosti s rozsudkom krajského súdu. Sťažovateľka krajskému rozsudku vytýka arbitrárnosť, pretože svoje skutkové a právne závery dostačujúcim spôsobom neodôvodnil. Rozsudok je tak podľa jej názoru nepresvedčivý a popiera základné princípy spravodlivého súdneho konania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu o zastavení konania:

10. Ústavný súd stabilne vo svojej judikatúre týkajúcej sa otázky právomoci ústavného súdu na prerokovanie sťažnosti v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy uvádza, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

11. Sťažovateľka mala k dispozícii na ochranu označených práv proti zastavujúcemu uzneseniu okresného súdu riadny opravný prostriedok, ktorý aj využila. Príslušným súdom na poskytnutie ochrany proti namietanému porušeniu práv sťažovateľky bol v konaní o jej sťažnosti okresný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc na prerokovanie ústavnej sťažnosti v časti smerujúcej proti uzneseniu okresného súdu o zastavení konania, a preto ústavnú sťažnosť z tohto dôvodu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu o zamietnutí sťažnosti:

12. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľke uplynula lehota na podanie ústavnej sťažnosti 9. marca 2020, pričom ústavnú sťažnosť podala až 24. apríla 2020. Sťažovateľka v tejto súvislosti s poukazom na znenie § 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 122 CSP žiada, aby ústavný súd odpustil zmeškanie lehoty na jej podanie, keďže právny zástupca sťažovateľky vykazoval v čase relevantnom na jej podanie príznaky vírusového ochorenia COVID-19.

13. Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti konštantne uvádza, že ústavnú sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, I. ÚS 1/2019). Jednou zo základných podmienok prijatia ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie je preto jej podanie v lehote ustanovenej v § 124 zákona o ústavnom súde. V prípade podania ústavnej sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, II. ÚS 695/2014, IV. ÚS 42/2020).

14. S poukazom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť smerujúcu proti napadnutému uzneseniu okresného súdu o zamietnutí sťažnosti pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v súlade s § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

III.3. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 12, čl. 20 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom krajského súdu:

15. Z obsahu sťažostnej argumentácie sťažovateľky vyplýva, že táto vo svojej podstate uplatňuje v ústavnej sťažnosti podanej proti rozsudku krajského súdu dovolací dôvod zmätočnosti [§ 420 písm. f) CSP], pričom z jej ústavnej sťažnosti je ďalej zrejmé, že proti rozsudku podala aj mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie.

16. Z už uvedeného vyplýva, že sťažovateľka mala k dispozícii účinný prostriedok nápravy na ochranu svojich práv proti rozsudku krajského súdu, ktorý aj využila. Príslušným súdom na poskytnutie ochrany proti namietanému porušeniu práv sťažovateľky bol v konaní o jej dovolaní Najvyšší súd Slovenskej republiky. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc na prerokovanie ústavnej sťažnosti v časti smerujúcej proti rozsudku krajského súdu, a preto ústavnú sťažnosť z tohto dôvodu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde. Nad rámec už uvedeného ústavný súd dodáva, že na uvedenom závere nemení nič ani tá skutočnosť, že dovolacie konanie bolo následne zastavené pre nezaplatenie súdneho poplatku za podanie dovolania, pretože táto okolnosť rozhodujúcim spôsobom nevstupuje do úvahy o posúdení možnosti sťažovateľky využiť účinný prostriedok nápravy proti rozsudku krajského súdu a na jeho podklade v začatom konaní riadne pokračovať.

17. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jej ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. septembra 2021

Libor Duľa
predseda senátu